

СИНЦИРОТ НА ДЕЈЗИ

Љубов, интрига и подземјето на Коста дел Сол

од

Овен Џоунс

Owen Jones

Синцирот На Дејзи

«Tektime S.r.l.s.»

Jones O.

Синцирот На Дејзи / O. Jones — «Tektime S.r.l.s.»,

Синцирот на Дејзи Љубов, интрига и подземјето на Коста дел Сол Дејзи, гордата ќерка на богатиот бивш гангстер од Лондон, Џон, и неговата жена од Шпанија, Тереза, израснала во Марбеља на Коста дел Сол, односно Коста дел Криминал. Нејзините родители ѝ се идоли, а својот стар татко сака да го импресионира така што ќе му помогне во водењето на семејните бизниси по факултет. Меѓутоа, катастрофалното погрешно расудување ќе доведе до семејна трагедија, па мајката на Дејзи ќе ја префрли на побезбеден пат, да помага на локалната заедница за покор. Синцирот на Дејзи е трагична приказна со пријатен среќен крај. Синцирот на Дејзи - Резиме Џон е богат, сам, бивш гангстер од Ист Енд во Лондон, кој живее во Коста дел Сол во јужна Шпанија. Во медиумите местото одамна го викаат „Коста дел Криминал“, но нему не му е гајле за тоа сè додека му е зачуван тивкиот живот. Доволно му е од борби меѓу банди. Еден ден, неговата куќна помошничка и љубовница Тереза му соопштува дека е бремена - нешто што двајцата мислеле дека е невозможно поради нивните години; на Џон му се допаѓа идејата да стане татко по првпат, па ќе се ожени за Тери, по што се раѓа Дејзи. Тој ја сака, но има малку време поради деловните обврски. Таа никогаш не е сигурна дали татко ѝ навистина ја сака, особено откако ќе разбере за неговата репутација на поранешен тврдокорен човек. По факултет, таа ќе почне со преземање на бизнисите на татко ѝ. Меѓутоа, ќе почне да станува подмолна, сè додека еден ден не претера, по што нејзините ќе се најдат во болница по напад за одмазда од нејзин противник, нешто што таа ќе го предизвика со затворање и мачење на еден негов човек. Џон ќе умре од повредите, Тери е сериозно повредена, а нивниот верен телохранител е застрелан. Подоцна се дознава причината за заседата, а доказите упатуваат кон Дејзи. Таа се мачи да се ослободи од обвиненијата, а телохранителот ќе успее да ја оттргне од тоа, иако Тери сака да ѝ го дотера паметот. Проблемот е, како да се казни девојка што има сè? Тери се заканува дека ќе ги продаде сите бизниси и ќе престане да ѝ дава паричен додаток, освен ако ќерка ѝ не земе удел во првиот самостоен потфат на мајка си, потпомогнат од телохранителот. Дејзи се согласува, па

ќе започнат со реновирање стара црква во која ќе сместуваат мајки и деца бегалци. На свое изненадување, на Дејзи ќе ѝ се допадне работата, а таа ќе се запознае со еден млад човек кој ја сака и ги има истите идеали како неа.

© Jones O.

© Tektime S.r.l.s.

Содржание

СИНЦИРОТ НА ДЕЈЗИ	7
Дејксис довел Скопје	8
ПОСВЕТА	9
ИНСПИРАТИВНИ ЦИТАТИ	10
СОДРЖИНА	11
2 ПРВИТЕ ГОДИНИ НА ДЕЈЗИ	17
4 ДЕЈЗИ СТЕКНУВА САМОДОВЕРБА	27
Конец ознакомителного фрагмента.	34

СИНЦИРОТ НА ДЕЈЗИ

Љубов, интрига и подземјето на Коста дел Сол

од

Овен Џоунс

Превод:

Деиксис дооел Скопје

Авторски права © 2021 Овен Џоунс

Бангкок и Фуенхирола, Шпанија

Правото на Овен Џоунс да се идентификува како автор на книгава е утврдено во согласност со деловите 77 и 78 од Законот за авторски права, дизајни и патенти од 1988 година. Утврдено е моралното право на авторот.

Во оваа приказна, ликовите и настаните се или плод на фантазијата на авторот или пак се употребени на комплетно измислен начин. Некои од местата можеби постојат, но настаните се целосно измислени.

ПОСВЕТА

Ова издание го посветувам на сопругата Праном Џоунс поради тоа што ми го олесни животот во огромна мера - одлична е во тоа.

Му благодарам и на Вес Варинг за советите околу снајперските пушки.

Кармата на сите ќе ви врати сразмерно.

ИНСПИРАТИВНИ ЦИТАТИ

Не верувај во нешто само затоа што го имаш слушнато, Не верувај во нешто само затоа што за тоа нешто се зборува или се

шират трачови,

Не верувај во нешто само затоа што се нашло напишано во верските писанија,

Не верувај во нешто единствено затоа што така ти кажале наставниците и постарите,

Не верувај во традициите затоа што се пренесуваат од колено на колено,

Ами по посматрање и анализа, ако нешто ти има смисла и е корисно за општото добро и има полезност за сите, прифати го и живеј според тоа.

Гаутама Буда

Голем духу, чијшто глас е во ветрот, слушни ме. Дозволи ми да растам во сила и знаење.

Натерај ме секогаш да го гледам црвеното и пурпурно зајдисонце. Нека моите раце ги почитуваат нештата коишто ми ги имаш дадено.

Научи ме на тајните под секој лист и секој камен, како што ги има учено луѓето во ерите пред мојата.

Дозволи ми да ја употребам силата не за да бидам поголем од мојот брат, туку да се изборам со најголемиот непријател – себеси.

Дозволи ми пред тебе секогаш да доаѓам со листи раце и отворено срце, та кога јас ќе замирам од Земјата, мојот Дух да се врати кај тебе без срам.

(Според традиционална молитва на Сијуксите)

СОДРЖИНА

- 1 Ла Вила Бланка, Марбеља, 1995 година
- 2 Првите години на Дејзи
- 3 Учењето занает
- 4 Дејзи стекнува самодоверба
- 5 Илегалците
- 6 Приказната на Тереса
- 7 Излегувањето на Дејзи
- 8 Борбата за идентитетот
- 9 Се остварува еден план
- 10 Жртвеното јагне
- 11 Грешката на Дејзи
- 12 Последици
- 13 Цената на будалштината
- 14 Закрепнување
- 15 Крстосувањето
- 16 Истрагата
- 17 Документите на Џон
- 18 Се стега обрачот
- 19 Алката што недостасува
- 20 Чистењето
- 21 Правда, на некој начин
- 22 Првата алка
- 23 Епилог

1 ЛА ВИЉА БЛАНКА, МАРБЕЉА, 1995 ГОДИНА

Тереса лежеше на грб на креветот, дишејќи длабоко, со огромна насмевка на лицето, веднаш до нејзиниот шеф Џон, кој на шеесет и пет години имаше претрпено премногу казни во животот за да преземе активна улога во страсното водење љубов. Тој сакаше таа да пцуе додека се задоволува и себе и него, но тоа не ѝ одеше од рака, па кога ќе се вжештеше атмосферата, таа обично забораваше. Тереса имаше четириесет и две години и беше горда што Џон беше љубовник. Всушност, таа со години го сакаше, и покрај големата разлика во години. Истакнатиот Англичанец првично ја привлече кога тој доаѓаше да купува кај неа на пазарот Фуенхирола, а во него се заљуби речиси уште првиот ден откако ја вработи да му биде готвачка и кукна помошничка. Таа тогаш не знаеше дека неговите чести посети на пазарот биле изговори за да дојде и да ја види. „Одлично беше, Тери, девојко... О, да... Знаеш како да расплачеш возрасен маж.“

Тереса се истркала кон љубовникот, над неговата десна рака којашто ја чекаше. Таа ја стави својата рака врз неговите гради. Се бакнаа. „Најдобра си“, ѝ рече.

„Лесно ми е да те усреќам, Џони, затоа што те сакам. Ти си мојот херој и спасител“, одговори таа, како што често знаеше.

Однадвор се слуша експлозија како придушен тресок. Истовремено кога Џон се посегна по телефонот, тој засвони. Му се јави човекот кој и тој планираше да го побара, баш како што знаеше дека ќе му се јави.

„Што беше тоа, Тони?“ праша тој, без ниту трошка немир во гласот.

„Уште не сум сигурен, шефе, но не нè нападнаа нас...“ Го прекина втора експлозија, слична на првата, а потоа и трета, но поинаква.

„Доаѓа од долу по патот, нешто подалеку е. Мислам дека е од кај О’Лири, според облаците чад. Сега ќе одам надвор да видам подобро.“ Тони беше

голем маж, колку врата, со ќелава глава. Тој беше одговорен за обезбедувањето на Џон и кај него работеше десет години.

Џон можеше да го слушне преку телефонот како трча, без нималку да се задише, а потоа како запира. „Сега сум на околу двесте метри од нивната предна капија. Изгледа ја нападнале куќата и предната капија... и насекаде има делови од мотор... Двајца се наземи... запалени... Оф! Мислам дека сега ги докрајчија со по еден удар со бејзбол палка по тиловите. Мене ми изгледа како напад од минување, со ракетен фрлач. Ќе се вратам. Нејќам да ме начекаат како очевидец тука.“

„Не, секако. Врати се и прави се глуп, но потајно види што ќе дознаеш. Подоцна ќе ме известеш.“ Тој исклучи.

По пет минути, Џон веќе спиеше, како што обично и правеше, а Тереса тивко стана, се облече и се врати на работа – беше време да организира вечера за работодавачот.

За време на оброкот, Тони усно го извести Џон за бомбардирањето.

„Ова не е официјално, шефе, но ми го кажа еден од луѓето на О’Лири, па веројатно е најблиску до вистината. Навистина нападот бил од движење и употребиле рачен ракетен фрлач на гранати. Очигледно првата ја испукале на поминување. Минала низ решетките од капијата и ја погодила куќата.

Чуварот, кој веројатно си ги броел среќните ѕвезди оти не го разнеле, испукал неколку пати.

„Моторциите потоа се вратиле кај капијата и повторно испукале, но огнот од крајот на фрлачот веројатно го запалил горивото што истекувало од дупка од куршум на резервоарот за бензин и го кренал во воздух моторот. Втората граната ја погодила капијата, како што требало и првата, и ја однела. Кога експлодирал моторот, а моторциите се вратиле на Земјата, запалени, луѓето на О’Лири им ги скршиле вратовите со бејзбол палки за да не оставаат недовршена работа.“

„Што мислат, Тони, кој е одговорен?“

„Ми кажа дека не знаат, но кога јас сугерирав дека е противничка ирска банда од дома, тој не рече дека не е.“

„Освен моторциите, други повредени има?“

„Чуварот не е добро. Има рани од шрапнел, а големите шипки од ковано железо убаво го треснале кога експлодирале кон куќата. Но, веројатно ќе преживее.“

Чистачката има парчиња стакло во газот, но добро е. О’Лириеви биле одзади, блиску до базенот, така што и тие се сите добро.

„Дали дошла полиција? Мислам дека слушнав сирени, но дотогаш веќе спиев и можно е да сум сонувал.“

„Не, дошла... исто и пожарната и брзата помош, откако сè завршило.“

О’Лириеви дотогаш веќе со рејнц роверот ги имале однесено чуварот и чистачката во болница. Брзата помош ги однела телата на моторциите, пожарната го испр-скала расчадениот крш, па проверила дали куќата има претрпено структурно оштетување, а полицијата поставила кордон околу

местото. Сè уште ги има многумина таму, се трудат да изгледаат загрижено и зафатено.

„Ме прашаа дали сум видел нешто, а јас им одговорив дека сум го видел само чадот. Ги забеле нив, само да не се вмешани Шпанци.“

„Не, имаш право. Па, фала ти, Тони. Одлично сработено, како и секогаш. Мислиш дека ние сме во некаква опасност?“

„Не, шефе, само морковите, ова, извинете, шефе, Ирците, си водат војна за територија. Нема никаква врска со нас. Сепак, јас викнав уште некој параце, за секој случај.“

„Добро. Јадеше ли?“ го праша, покажувајќи кон столче.

„Не, но ќе ме чека нешто за јадење кога ќе се вратам во канцеларија. Фала.“

„Ако сакаш така, Тони... Секогаш си добредојден, го знаеш тоа. Добро, како сакаш, да не те задржувам, те чека јадењето. Ќе се видиме после, на патрола.“ Џон сакаше да шета двапати дневно низ градините во близина на куќата, пред да си легне, како дел од режимот вежби.

∞

Џон Балтимор првпат се беше доселил во Марбеља на четириесет и пет години, но не засекогаш, иако периодите во кои престојуваше таму постепено се издолжуваа. Тој немаше пребегано таму како многумина пред него, но имаше заработено и наследено многу пари за да почне да си мисли дека веројатно е добра идеја да замине од Обединетото Кралство пред некои луѓе, што ги подразбира полицијата, управата за јавни приходи и медиумите, да почнат со своите прашања. Ако чукнат на доволно врати, кога-тогаш нешто ќе ги насочи кон него, па затоа емигрираше, иако и тој, како татка си, со децении поседувааше имот во Андалузија.

Во медиумите брегот од провинцијата во Малага го нарекоа Коста дел Криминал, но тука се криеше поголема вистина од онаа што повеќето, што значеше британската јавност, ја знаеја. Беше тоа соодветен опис, што се однесуваше на опсежното британско малцинство во областа. Голем дел од британската мафија се беше преселил на Коста дел Сол, со намера да се откаже од стариот криминален живот, но тоа им се беше здосадило, па му се беа навратиле. Некои едноставно ги водеа старите операции во Британија од далечина, а некои се трудеа да се наметнат на локалната заедница, на што Шпанците и останатите се противеа. Тоа често водеше до насилство. Некогаш победуваа Британците, а некогаш не.

Џон се имаше откажано од сè во Британија, но имаше низа профитабилни бизниси во Шпанија за кои постепено губеше интерес, иако како зависник од работа и како човек кој нема наследник а повеќе ниту жена, мораше да продолжи со работа. Беше женет три пати и имаше многу љубовници. Некои од љубовниците тврдеа дека носат негово дете, но тој никогаш немаше преземено одговорност затоа што очекуваше еден ден да има законски наследник. Меѓутоа, тој ден не дојде, па со неговите години, веќе одамна се имаше откажано од надеж.

Тој планираше да ја обезбеди Тереса, исто како неговите „вистински“ жени, а повремено размислуваше останатото да го остави на добротворна организација за жени од социјална категорија. Тој и татко му имаа удел во создавањето такви околности за многу жени, па тоа се чинеше правично. Татко му на Џон, по кого овој го имаше добиено името, и покрај тоа што

татко му првично бил Шон, го пратила неговата мајка во Лондон од Даблин за да го спречи да не стане дел од востанието што го водело Ирското републиканско братство, за кое се ширеле гласини во кругот на информираниите од крајот на 1914 година. Планирале да ја искористат опсежната вмешаност на Британија во Првата светска војна, а Германија им понудила оружје ако може да организираат некаков бунт. Таа се загрижила за неговата безбедност откако некој пријател ѝ кажал дека Џон сериозно размислува да стане дел од „каузата“ – да се обедини Ирска и да се отараси од влијанието од Вестминстер.

Првата година од Првата светска војна, тој беше ситен криминалец во Ист Енд во Лондон, но живееше во соба од кука каде што сместуваа жени бегалци од Белгија. Во Обединетото Кралство имаше стотици илјади бегалци од Белгија, од кои повеќето беа жени и деца. Тој имаше забележано дека многу од нив мораа да се продаваат за да можат да се издржуваат, па препредено позајми доволно пари од лихвар за да изнајми кука, која ја користеше како бордел. За една недела имаше десет белгиски млади жени и девојчиња кои живеат и работат таму по цел ден, а за една година имаше десетина такви „бизниси“. За пет години веќе ги поседуваше куќите. Првото што го направи откако почна да заработува беше да ги повика помладите браќа да му помогнат во раководењето на новите потфати кои стануваа сè покомплицирани.

Со неполни триесет години беше милионер, нешто на што особено беше горд, затоа што пристигна во Лондон во 1914 година едвај со една фунта. Џон Помладиот бил плод на една од многуте врски со една од проститутките, но не и со човекот кој за него беше татко, односно таткото кој го посвои, бидејќи неговите родители загинале во две одделни престрелки во неговото семејство. Џон Постариот го посвоил Џон Помладиот бидејќи се срамел од постапката на брата си и од тоа како неговите потомци го казнили. Се ширеа муабети и дека во семејството имале мал број на сперматозоиди, па Џон Помладиот отсекогаш мислеше дека останува доследен на традицијата на своите машки предци.

∞

По два месеци, по уште едно од низата водење љубов, но пред Џон да заспие, Тереса му шепна на уво на својот шеф:

„Џони, мил мој хероју, ќе бидеш татко...“

„А? Што зборувааш, Тери? Не можам да имам деца... Никогаш не сум имал, а сега секако сум престарен! Како и да е, ти ми кажа дека си имала менопауза, така што ни ти не можеш да раѓаш.“

„И јас мислев така, така што бебево е Божји дар за нас, Џони...“

„Право чудо, ако е точно. Дали си била на лекар?“

„Сè уште не, но жените ги знаат ваквите работи, не им треба лекар за да ги информира.“

„Можеби не им треба ним, но на мажите им треба, така што утре да одиш и да дознаеш за сигурно, девојче.“

„Но, што ако е вистина, Џони, што ќе кажеш тогаш?“

„Едноставно не може да биде вистина. Ниту јас ниту ти не можеме да имаме бебе!“

„Но, што ако е вистина?“

„Глупости, не може да биде. Имаш гасови... или си се поправила. Тоа е, си се поправила.“

„Не, Џони, нашето бебе е големо колку кикиритка! Не сум покрупна поради тоа. Всушност, тежам исто како секогаш: педесет и два килограми, но бремена сум. Можеби се чини тоа невозможно, но бремена сум. Се секавам на чувството од претходно, но утре ќе одам на лекар да проверам.“
„Добро!“ Да одиш, па ќе видиш дека сум бил во право.“
По неколку секунди, тој спиеше, а Тереса се зафати со обврски околу обезбедување комфор на својот сакан.

∞

Кога Џон разбра дека ќе биде татко пред крајот на годината, не знаеше како да реагира. Се чинеше како сè да се случува премногу брзо, но тој потајно се прерадува, иако суровиот маж во него победи, па беше настојчив за ДНК-тест. Кога тестот со амниоцентеза во десеттата недела докажа дека ќе биде татко, тој се понуди да се венча со Тереса, но се разочара кога таа изгледаше колебливо.

„Мислев дека ќе сакаш да се омажиш за мене, Тери“, рече тој.

„Би сакала“, му призна нажалено, „но не само затоа што носам твое бебе. Би сакала да ми понудиш брак затоа што ме сакаш.“

„Ама те сакам, Тери, ти знаеш. Само не ме бидува баш во искажување такви работи, но мислев дека ти го знаеш тоа.“

„Една жена сака и да го чуе тоа, Џони...“

„Веројатно и еден маж го сака тоа, мила. Ќе ти признам дека е така, но ако кажеш некому што сум ти рекол, ќе одрекувам.“

„Глупави мачо-менови“, таа нежно му се исмеваше додека лежеше во свиокот на неговата рака. „Сакаш да го чуеш тоа, но не сакаш да им го пружиш истото задоволство на луѓето кои ти ги сакаш. Себично, зарем не?“
Тој неколку минути не одговори, но Тереса беше спремна да чека.

„Да, веројатно е“, конечно ѝ призна. „Многу ми е жал што претходно не сум ти кажал дека те сакам. Никому го немам тоа кажано во животот, освен можеби на мајка ми. Не се секавам. Сум ти кажувал за неа?“

„Се викаше Флер и беше од Белгија, но засега нема да зборуваме повеќе за неа. Те молам, сакаш ли да се омажиш за мене, Тери? Ќе ме направиш најсреќен на светот и знам дека звучи изветвено, но јас докажувам со дела, не со зборови... Мислам дека веќе го знаеш тоа.“

„Не звучи изветвено, Џони, овие зборови се прекрасни...“ Очите ѝ се насолзија. „Ќе се омажам за тебе, Џони. Отсекогаш сум те сакала, но сакам да ми ветиш дека ќе се грижиш за нашето дете. Не ми е гајле за мене, но мора да биде згрижено нашето дете; инаку, поарно веднаш да си заминам.“

„Најмила моја Тереса, само ако се ожениш за мене нашето дете, сеедно дали машко или женско, ќе наследи сè што имам.“

„Во тој случај, Џони, прифаќам. Ќе се омажам за тебе.“

∞

Џон сакаше свадбената прослава да се одржи за една недела, но Тереса настојуваше да ја планираат и да ја направат како што треба, само што не му рече на Џон да се преобрати во католицизмот, а не му кажа ниту дека бебето сака да го воспитуваат како католик.

Во четиринаесеттата недела, по огромната свадба, Тереса му кажа на Џон дека очекуваат девојче. Таа очекуваше Џон да се разочара, но не можеше да забележи знак за тоа.

Од своја страна, Џон мислеше дека би требало да биде разочаран, но се

изненади кога откри дека не е.

„Кое име ќе ѝ го дадеме?“ праша Тереса едно утро во кревет.

„Може да ја викаме Дејзи?“ ја праша.

„Секако“, се задлабочи таа. „Дејзи... Маргарита на шпански... бисер...

скриена скапоценост. Тоа е совршеното име за нашата ќерка, нашиот дар од Бога, која не требаше да се створи.“

2 ПРВИТЕ ГОДИНИ НА ДЕЈЗИ

Бременоста на Тереса, нејзина трета, иако претходните завршија предвреме, течеше нормално, и покрај тоа што природно имаше немир поради своето минато. Џон беше свесен за тоа и ѝ обезбеди приватна медицинска сестра и уште една кола за да може градинарот да ја носи во болница, во случај тој или Тони да не се дома. Меѓутоа, сè течеше нормално, па Дејзи се роди дома едно сончево попладне, на 14 декември, со помош на бабица којашто ја обезбеди осигурителната компанија на семејството. Раѓањето се одвиваше без проблеми, а Џон со блескава гордост ја гледаше својата убава жена како го држи нивното убаво бебе. Џон никогаш не бил по фотографирањето, но за една недела направи стотици фотографии. Им ги покажуваше на пријателите и познаниците, а кога ќе му кажеа дека бебето ги има неговиот нос или очи, нараснуваше од гордост, иако самиот тој тоа не го гледаше. Нему ќерка му му беше плукната на милата Тереса, а тој не ни сакаше да биде поинаку. Не ја изнесуваше надвор од капија, но сакаше да ја шета со количката низ градините, да ѝ ги опишува цветовите и птиците кога беше сигурен дека никој не може да го слушне. Едно утро ја стопи Тереса кога таа намина да ја види Дејзи и го виде Џон како ѝ ја пее „Бе-бе, црна овчичке“. Тој поцрвене од срам кога виде дека таа го слуша, па таа повторно не го виде да го направи истото. Набргу потоа запреа и прошетките низ градините, а тоа се одрази и на Тереса бидејќи Џон не беше научен да се социјализира самостојно, па сакаше жена му да му прави друштво, а тоа значеше дека им е потребна дадилка. И покрај тоа што Тереса не го сакаше тоа, чувствуваше дека треба да се покори поради тоа што Џон беше толку љубезен со неа. Временските периоди во кои бебето Дејзи остануваше со дадилката стануваа сè подолги и почести, сè додека бебето не покажа поголема љубов кон Лиса, отколку кон мајка си. Тоа го скрши срцето на Тереса, но таа не можеше ништо да преземе. Отприлика во тој период Тони почна да забележува дека малата Дејзи често е сама во својата ограда во градината, па почна да наминува за да ја занимава. Нему не му пречеше некој да го види или да мисли дека е будала; сакаше деца и отсекогаш жалеше што немаше свои. Дејзи и него го засака и станаа блиски пријатели. Џон сè почесто го немаше дома, и покрај тоа што канцеларијата му беше таму, но бидејќи за него друг начин немаше, тоа не му пречеше. Тој така беше воспитан. Кога бебето прооде, се покажа дека брзо учи, а со приближно иста брзина учеше шпански и англиски. Тереса ја искористи оваа прилика да си го подобри познавањето од англискиот, кое дотогаш беше на разумно просечно ниво за областа и нејзиното минато. Тоа подоцна ќе ѝ се најде и ќе ѝ го подобри односот со ќерката. Меѓутоа, и покрај сето тоа, Дејзи порасна, горе-долу, сама или поточно со слугите. Таа живееше во истата вила со родителите, но Џон беше навикнат да биде сам, а беше премногу стар да се менува. Тој сакаше да оди на пијачки и вечери навечер, а очекуваше жена му да го придружува како што жените на неговите пријатели ги придружуваа нив, и покрај тоа што ова обично доведуваше до тоа жените да седат на едниот крај од масата, а

мажите на другиот откако ќе завршеше оброкот.

Додека да се вратеа дома, дадилката најчесто ќе ја имаше сместено в кревет малата Дејзи, а таа ќе имаше заспиено додека ѝ читаа приказна. Што е за право, дадилката на Дејзи ја сакаше нејзе како своја, а мајка ѝ на Дејзи се трудеше колку може да надомести за редовните отсуства бидејќи не престана да чувствува грижа на совест поради нив, но сега барем беше убедена дека иднината на Дејзи е обезбедена, а тоа ѝ беше најважно од сè.

Дејзи нема да треба да го прави истото што таа го направи за да обезбеди иднина за себе и за своите деца, кога ќе ги има еден ден.

Дејзи го следеше патот на многу деца на богати родители. На почетокот, односот кон неа се движеше од тоа да ја разгалуваат родителите кои

чувствуваа грижа на совест, до тоа истиот дека повторно да ја

занемаруваат. Потоа, кога наполни пет години, ја запишаа во предучилишна, каде што учителите се трудеа да ги заменат родителите и дадилките на

децата. Сите беа добронамерни, но сето тоа доведуваше до уште поголеми забуна, изолираност и самотност кај засегнатите деца, а меѓу нив и кај Дејзи.

Таа стануваше нечувствителна; осамено дете кое не бараше

пријателство или друштво. Тоа не ги спречуваше другите деца да

другаруваат со неа, но со ниту едно не се зближи. Таа немаше поим што е тоа најдобро другарче.

На училиште повторно беше истото, иако на Дејзи добро ѝ одеше. За

волја на вистината, тоа беше така затоа што сакаше одобрување од татко ѝ.

Поубедена беше во мајчиното оти мајка ѝ поминуваше малку време со неа, кога не требаше да ги исполнува обврските кон социјалниот живот на Џон.

Во тој период од нејзиниот живот, кога беше во вишите одделенија, таа првпат слушна за подвизите и репутацијата на татко ѝ како „тврдокорен човек“. Некои дури одеа дотаму што го опишуваа како „безмилосен“ или „ладнокрвен убиец“. Меѓутоа, ваквите описи за татко ѝ не ја тераа да се запраша за неговиот карактер, туку само ѝ го потврдуваа неговиот статус на херој во нејзиниот млад ум. Сепак, зарем мајка ѝ не го смета за „свој херој“?

А често и го нарекуваше така. Таа никогаш не разговараше за своите чувства во честите прилики кога другите зборуваа лошо за татко ѝ, но не реагираше ни кога за него зборуваа со страхопочит, иако во себе таа

нараснуваше од гордост за човекот за кого дознаваше повеќе од другите, отколку од прва рака, од него.

Во истото училиште учеше и на англиски и на шпански, и потполно

владееше и со двата јазика. Со подеднаква леснотија се мешаше со

богатите и сиромашните шпански деца и со богатите Британци. Немаше

запознаено сиромашни Британци, така што, додека не замина во интернат

во Британија на 16 години за да се стекне со напредни квалификации, немаше поим дека постојат. Во тој поглед беше како многу шпански деца.

Нејзините родители ја однесоа во Лондон за да се запише на интернат, но кога ја оставија таму, мајка ѝ целата во солзи, таа откри дека човекот кој

го нарекуваше чичко Тони, главниот за обезбедувањето на татко ѝ, најмногу

ѝ недостасува. Дадилките се менуваа, исто како нејзините наставници, но

Тони секогаш беше достапен, што не можеше да го каже за нејзините

родители. Тој ја научи да вози велосипед со помошни тркала и токму тој ѝ ги

извади и ја задржа кога се преврте. Ја имаше научено да плива, да се

качува по дрвја, да шутира и да фрла топка, па дури ја научи на основите на боксот и каратето. Со радост се навраќаше на сеќавањата како гледа рагби со него на телевизија и уживаше да гледа како се радува кога Англија ќе освоеше поен или ќе играше особено добро.

Таа неколкупати за малку ќе заронеше некоја солза за тие среќни денови, за кои знаеше дека веројатно ги нема засекогаш.

Токму во интернатот и на факултет, каде што студираше Бизнис и економија на ЛСЕ, таа се здоби со кожа дебела како на носорог и стана итра како лисица. Отсекогаш имаше необјаслива способност да го запомни секој збор што некој некогаш го има речено за неа, нејзиното семејство, а особено за татко ѝ. Имаше навика и сето тоа да го запишува во дневници и тоа го правеше една деценија, но беше само начин на кој го запаметуваше тоа. Во детството беше открила дека штом ќе запише нешто со свој ракопис, повеќе не го заборава.

Колку да прави нешто настрана од часовите, а потоа и од студиите, се запиша да тренира мешани боречки вештини. Беше вешта во кјокушин карате со целосен контакт, а додека да заврши со студиите изучуваше аикидо и бокс.

Џон и Тереса се чувствуваа како најгорди родители на планетата кога отидоа во Лондон да гледаат како ќерка им ја зема дипломата како првенец. Веднаш потоа со пријателите прославија во Риц, а вечерта кај една другарка на Дејзи. Денот беше совршен, а можеби и единствен во десет или петнаесет години кога Дејзи се чувствуваше заслужно за обајцата родители истовремено.

Џон и Тереса ѝ понудија авио-билет од прва класа за целиот свет како награда за нејзиното достигнување, а како изненадување во гаражата во Шпанија имаа сосема ново порше 911 карера „ес“ кабриолет, но на нивно зачуденост, Дејзи го одби авио-билетот.

„Ако не ви е проблем, повеќе би сакала да се вратам со вас во Малага“, рече таа. „Сакам некако да придонесам за семејниот бизнис. Ќе имам доволно време за лет околу светот подоцна. Сакам да работам со тебе во семејната фирма, тато.“

Тато, со своите осумдесет и шест години, не знаеше како да го протолкува тоа, но во срцето почувствува топла светлина. Ја стави раката околу ќерка си и ја стисна. Тоа беше редок момент на близина за обајцата. Како алтернатива за летот околу светот, родителите ја почестија Дејзи со шопинг од 5000 фунти во срцето на Лондон. Џон, како и обично, за да не ги придружува жената и ќерката, го кажа изговорот дека го боли грбот, но тие знаеја дека тој мрази шопинзи и отидоа сами. Си поминаа преубаво, а кога се вратија, со новата облека парадираа пред него. Тој глумеше дека е заинтересиран, но тие повторно, знаејќи го премногу добро, не очекуваа ентузијазам за мода од него.

Загрижен за британските медиуми, Џон реши дека е побезбедно тој да се врати во Шпанија следниот ден, а неговото мало семејство беше пресреќно да оди со него. Тој толку долго не бил таму, што Британија, па дури ни Лондон повеќе не ги чувствуваше за дом. На Тереса ѝ се допаѓаше Лондон, но само за шопинг, а Дејзи беше спремна да започне нов живот. Се чувствуваше постаро, поодговорно и поподготвено да ги запознае родителите колку што може повеќе за разлика од кога беше дете.

„Имаш момче или некој посебен со кој би сакала да се збогуваш?“ ја праша мајка ѝ.

„Не“, одговори таа дури и засрамено, но не беше срамежлива затоа што имаше момче, туку беше проникливо свесна дека другите очекуваат убава млада жена како неа да има, а немаше. Тереса не ѝ веруваше, но ја остави таа тема. Факт е дека последните пет години, откако не беше дома, ја бркаа купишта момчиња и мажи, но таа не успеа со никого да се зближи емотивно. Се обиде кога беше прва година, навистина се обиде, но не уживаше во бакнувањето, особено не на француски начин, а не сакаше ниту да ја допираат ниту да очекуваат да задоволува момци. Имаше водено љубов три пати со двајца различни партнери, но не уживаше во искуствата. Потоа се откажа и се „вадеше“ на замислен свршеник во Шпанија за да си ја задржи гордоста. Таа немаше ни другарки со кои беше доволно блиска за да забележат дека никогаш не го запознале нејзиниот свршеник, којшто го нарече Дик, зашто тоа ја засмејуваше.

Заклучи дека е асексуална, но длабоко во себе знаеше дека ни тоа не е точно. Сакаше момци, не девојки, но не ѝ се допаѓаа или барем ниту еден од тие што дотогаш ги имаше запознаено, а мораше да признае дека запозна прилично доста на факултет.

Меѓутоа, со цел да се отараси од мајка ѝ, излезе сама неколку часа вечерта, но само за да оди во кино и да јаде хамбургер.

Сите тројца, особено Дејзи, беа среќни што се враќаат дома во Шпанија следното попладне.

3 УЧЕЊЕТО ЗНАЕТ

Во неделата попладне откако се вратија, Дејзи му рече на татка си по ручекот, „Тато, спремна сум да ти помогнам за што и да сакаш. Сакам да бидам твојата десна машка рака, ова, девојчинска, т.е. женска, небитно како ме гледаш. Мислам дека најдобро е работата да остане во семејството, така што, ако сакаш, јас ќе ја преземам работата на Тони, како твој заменик од утре.“

Таа очекуваше или барем се надеваше на уште една преградка од својот херој поради исказот на лојалност, но повторно се разочара, но веќе многу години не дозволуваше да се познаваат тие работи на нејзиното убаво лице.

„Тони работи кај мене триесет и кусур години... Не можеш туку така да го замениш, душо... како и да е, што ли ќе каже мајка ти? Работата на Тони е опасна. Не можам да те ставам на негово место...“

Џ се скрши срцето, но само таа знаеше.

„Јас само сакам да помогнам, тато. Сакам да си ја одиграам улогата во организацијата што си ја поставил ти и којашто го плаќа нашиот начин на живот... мојот и на мама.“

„Многу убаво од твоја страна, Дејзи, но не гледам како... Ќе ти кажам што ќе направам. Дај ми неколку дена да размислам, па ќе ти најдам место во нашиот семеен бизнис. Во ред ли е така?“

„Ми ветуваш?“

„Ти ветувам, пиле, до крајот на неделата.“

Таа многу сакаше кога ќе ѝ каже „пиле“ и го бакна во образ.

„Сега оди, остави ме да размислам,“ рече тој.

∞

Џон се гордееше со ќерка си и со начинот на кој таа го обожаваше како

херој, но беше загрижен дека таквото обожавање нема да издржи голем надзор ако дозволи Дејзи да дознае премногу за деловните интереси. Затоа тој се обиде да ја задржи во близина, давајќи ѝ работа која беше само поврзана со правната страна на неговите финансиски зделки.

„Дејзи, најдов совршена работа како за тебе“, ѝ рече тој еден ден.

„Твојата работна соба ќе ја претвориме во соодветна престижна канцеларија, па ќе ги следиш финансиите. Ќе бидеш книговодител на фирмата... или сметководител, штом целосно ќе се запознаеш со финансиските закони на државава. Знам дека го имаш изучувано сето тоа во врска со Обединетото Кралство, но Шпанија е нешто поинаква, така што ќе треба сега убаво да се запознаеш со тоа.“ Тој се надеваше дека со тоа што ѝ даде толкава обврска, таа нема да има време да му ги проучува зделките.

„Сакаш да бидам службеник? По сето тоа време поминато во учење – шеснаесет години ако не и повеќе – да станам чирак книговодител?“
Беше јасно дека ја навредил и ја разочарал, а немаше да биде лесно ниту да ја тргне настрана како што се надеваше. Ова беше проблем којшто тој не го имаше предвидено.

„Мора да почнеш од некаде, пиле, а тоа не може да биде врвот. Секој треба да си го заработи своето место во една организација, така што ќе почне речиси од дното... А ти нема да бидеш баш на дното. На секоја фирма ѝ се потребни добри сметководителите. Инаку, владата и некои вработени жив ќе ме одерат.

„Твојата работа ќе биде да го запреш одливот на пари во празно во нашата фирма.“ Сега веќе во од размислуваше, нешто што му одеше од рака. „Ќе треба да го анализираш секој дел од нашиот бизнис и да го поврзеш со неговите финансиски резултати. Потоа ќе можеш да предлагаш подобрување на нашето работење. Знаеш, јас стареам, и повеќе не можам да го проверувам пулсот на сите наши операции како порано.

„Затоа си ми потребна ти. Член од семејството на кој можам да верувам, интеллигентна си и добро образована... помлада личност со издржливост и елан за соодветно завршување на работите. Никој друг не одговара на тој опис, така?“

Таа погледна во неговите очи за да процени дали ја лаже, но мораше да се согласи дека нема никој друг кој би ја исполнувал таа функција. „Знам дека ми ласкаш, тато, но тешко ми оди расправањето со тебе, така што ќе направам како што сакаш, но решена сум да имам вистинска работа, не само некој апсурден изговор што си го измислил за мене. Сериозна сум дека сакам вистински да придонесувам за нашиот бизнис. Сакам некако да се оддолжам. Дали се разбираме?“

„Да, душо, но мора да го разбереш и ова: ќе биде потребно малку време за да се подготвиш за оваа нова улога. Не е самата работа толкува нова, порано јас ги проверував сите мои бизниси во текот на денот или неделата, зависно од тоа како наложуваа околностите, но попуштив во тој поглед, така

што сакам да се надоврзам каде што сум застанал. Сепак, ова е нова улога за тебе и ќе биде потребно време за да ја научиш.

„Дали го разбираш тоа?“

„Да, тато, кога да почнам? Едвај чекам да работам со тебе.“

„И јас, душо, но ајде да ти најдеме нов компјутер само за канцелариска

работа, како и поголемо биро. Ти можеш да го средиш сето тоа, па да се запишеш на некој курс за сметководство. Прашај го Мануел, нашиот сметководител, кој го препорачува и купи го истиот софтвер којшто го користи и тој.“ Додека Џон го кажуваше сето тоа, сфати дека топката е повторно на негов терен оти ѝ даде на ќерка си значајна функција за која може да се гордее дека ќе ја исполнува добро.

Тој сепак не сакаше таа да се приближува до неговите нечесни работи.

∞

Кога Дејзи седна крај своето биро во девет часот следното понеделничко утро, таа го вклучи својот компјутер епл мак и зјапаше во празниот сметководствен програм. Никој не дојде кај неа, никој не ѝ прати податоци и никој не побара совет од неа. Меѓутоа, таа беше решена да ѝ даде свој печат на работата. Знаеше дека татко ѝ некако ја мавта, но подеднакво беше убедена дека ѝ ја кажува вистината кога призна дека дозволил работите да излезат од контрола последните години. На овој или оној начин, таа ќе успее да ја врати контролата.

Меѓутоа, соочена со никаква опиплива работа, работниот век го започна со поставување на параметрите на десетината програми на новиот компјутер, а потоа отиде на ручек.

„Како ти помина првиот работен ден кај татко ти?“ ја праша мајка ѝ.

„Ги поставив сите програми и чекав некој да ми каже што да правам...или барем да ми даде информации за бизнисите коишто треба да ги анализирам – како имиња и адреси, но никој не дојде. Така, го направив тоа што можев и дојдов на ручек.“

„Така оди тоа, душо. Кога-тогаш ќе се научиш. Само полека се стигнува до победа.“ Таа ја погледна мајка си, која често беше наклонета да кажува безначајни клишеа кога не е погодно, но сега јадеше и не ја ни гледаше неа. Потоа погледот го сврте кон татко ѝ, но и тој ја одбегнуваше.

„Па, тато, кој ќе ми помогне на почеток?“ Беше решена да не ја остави работата така.

„Извини, пиле, ќе повториш? Бев замислен. Да не заборавам, дали Мануел ти ги прати податоците што му реков да ти ги прати?“

„Не знам на кои податоци мислиш, така? Меѓутоа, бидејќи ниту тој ниту никој друг не ми пратил ништо, ќе кажам дека не ми ги прати.“

„Можеби сум заборавил да му кажам. Само секунда.“ Тој стисна неколку копчиња на телефонот и разговараше со некого. „Не, не ги знам нејзините нови податоци за контакт. Ќе ѝ дадам сама да ти ги каже.“ Ѓ го подаде телефонот на Дејзи, велејќи, „Треба да си направиш визит-карти за да знаат другите дека постоиш и како да стапат во контакт со тебе. Ни јас не знам, а живееме во истата куќа!“

Ја сфати пораката. Независно дали другите знаеја што да прават со неа, таа беше подеднакво виновна поради тоа што не е достапна. Попладнето си дизајнираше визит-карта со помош на печатач на интернет, со помош на алатката Џинг го исече дизајнот и го прати во локална печатница за веднаш да се печати. Следниот ден ќе ѝ испорачаат илјада шарени визитки. Проблем ѝ претставуваше само полето со работната функција. Беше решена дека не сака да ја опишуваат како книговодител, па дури ниту како сметководител. Но, ѝ се допадна описот кој конечно го смисли: „Решавач на проблеми“.

Одговараше со семејниот темперамент, според неа, а како за жена, звучеше агресивно. Особено за убава, млада, синоока, русокоса дама.

Беше совршено. Потоа ги внесе називите и подробностите за бизнисите на татко ѝ и се запозна со нивната локација и со тоа што им беше предмет на работа.

Таа вечер, на вечерата, на татка си му го покажа списокот со петнаесет бизниси коишто ѝ беа доделени.

„Добро, тато“, почна таа, „Сакам да се запознам со менаџерите на сите овие компании и да им дадам до знаење дека ќе ги проучувам. Мислиш дека би било подобро ти да ме прошеташ и да ме претставиш или сакаш прво да им телефонираш и да им пратиш воведно писмо?“

„Од која сакаш да почнеш?“

„Мислам дека е подобро да почнам со двете најмали. Така ќе можам да си ја усовршам техниката пред да дојдат на ред поголемите. Што мислиш ти?“

„Ми звучи добро. Дали имаш некој редослед на списоков?“

„Од најголем до најмал профит. Ни тоа не го знаеше? Во втората колона е претставен во проценти профитот од целокупниот приход.“

„Истиве цифри ги добивам секој квартал од Мануел, но сè додека се разумни, не им посветувам големо внимание.“ Тоа беше вистина. Тој беше мултимилionер, а легитимните бизниси и тоа како го покриваа начинот на живот кој го водеше, но неговите други интереси му носеа многу, многу повеќе.

„Ќе те однесам да се запознаеш со првите неколкумина од твојот список, нема проблем, но не гарантирам дека ќе те однесам кај сите петнаесет. Како планираше, да одиш кај еден дневно?“

„Таков ми беше планот, но навистина зависи што ќе откријам. За некои можеби ќе треба повеќе време.“

Џон кимна со главата во согласување. „Јас ќе одам со мојата кола, а ти можеш да одиш со твојата. Штом ќе те запознам, ќе си се вратам на мојата работа, а исто и ти. Дали може така?“

„Секако, одлично би било. Нема потреба да ме чекаш и да вртиш со палците.“

∞

Прва на список, што требаше да ја посети во единаесет часот, беше „Камбио“ – менувачница за девизи и травелер-чекови на крајбрежјето во Лос Боличес, на триесет минути северно од Марбеља.

Додека возеа натаму секој во својата кола, Дејзи му објасни на татка си за што се грижи преку телефонот со хендсфри-технологија.

„Тешко им оди, тато. Киријата е висока како за киоск, а повратот е занемарлив. Можеби е исплатливо да се затвори овој бизнис и да се реинвестираат средствата на друго место.“

„Полека, девојче. Забави. Твојата задача е да истражуваш. Прво мора да ми донесеш истражување, а потоа ќе решиме што ќе правиме. Немој да ми ги затвораш бизнисите пред да разговараш прво со мене. Јасно ли е?“

Таа не го мислеше тоа така, но за памет ѝ беше дека треба да ги бира повнимателно зборовите кога разговара за чувствителни прашања. Се извини. „Извини, тато. Погрешно се изразив. Размислував на глас.“

„Тогаш тоа е уште една работа што треба да ја научиш. Биди

претпазлива кога кажуваш пред други што мислиш. Тоа е прифатливо со мене и со мајка ти, но во никој случај не е со некој друг. Тоа е како да им ги покажеш картите на другите. Будалесто.“

„Добро, тато. Те сфаќам јасно и гласно.“ Всушност, таа тоа го знаеше одамна, но сметаше дека не се однесува на нејзините родители, како што тој сега посочи. Меѓутоа, очигледно се однесуваше, така што научи уште една лекција.

Џон ја запозна ќерка си со Пако, којшто управуваше со малото дуќанче, зеде филџан кафе и потоа ги остави да работат. Пако и Џон имаа меѓусебен однос како на стари пријатели, но кога вториот си замина, првиот стана претпазлив пред Дејзи.

Таа го прашуваше за бројот на трансакции во еден ден и за нивната просечна вредност, за најпрометните периоди, како и за најпрометните денови. Таа веќе ги имаше информациите до, и заедно со, претходниот квартал, но сакаше да види колку е запознаен Пако.

Во четиринаесет часот одглуми дека е гладна и одвози. Меѓутоа, своето фалбациско порше го одвезе само подалеку од видокругот, а потоа пеш се врати во еден ресторан на плажата, дијагонално отспротива од киоскот, носејќи шамија на главата и очила за сонце, како маска на божемна

старлета. Со часови боцкаше салата од греч, проследена со сладолед, а ги фотографираше сите што влегуваа во киоскот преку леќата за зумирање на својот фото-апарат никон СРЛ.

Таа се израдува за своето откритие и сакаше да му го соопшти на татка си додека вечераа истата ноќ, но му одолеа на искушението поради тоа што тој ѝ го кажа утрината. Му кажа само дека за целосна анализа ќе бидат потребни повеќе денови и дека нема да има потреба да ја запознае со следниот бизнис до идната сабота или пак понеделник, како сака тој.

Таа недела секој ден се враќаше во ресторанот, на долг ручек, а извештајот го напиша во петокот вечерта. Нејзината прва анализа беше готова, за што таа беше неизмерно горда.

Ја претстави пред своите родители по петочната вечера.

По извештајот, кој одзеде дваесет минути, таа се осврна на своите заклучоци.

„Мојот прв впечаток е дека менаџерот Пако или често не отворал или пак ги филива бројките. Сепак, со задоволство известувам дека, и покрај тоа што се чини дека Пако ја губи контролата врз фирмата, тој е искрен, и вистински работи во сето пријавено време. Меѓутоа, концернот едвај вади профит затоа што, под а) на луѓето им одговара да повлекуваат локална валута директно од своите банкарски сметки со помош на картичка и под б) продажбата на травелер-чекови е со години во опаѓање, па тоа се одразува на профитот.

„Ако се водиме според мотив заснован на профитот, разумно е да се затвори концернот. Повратот може да се инвестира во некој од другите бизниси, но сè уште не можам да кажам кој.“ Таа седна, додека мајка ѝ ѝ аплаудираше.

„Зар не го прочита Дејзи ова добро, Џони? Како вистински професионалец... и да не забораваме: „Подобро да се спречи, одошто да се лечи! Постојано го велам тоа.“

Обајцата ја погледнаа, кимнаа со главите, се насмевнаа и потоа се

погледнаа меѓу себе. Дејзи се надеваше на пофалба, но знаеше дека не треба да ја очекува.

„Ти благодарам, Дејзи“, одговори Џон по неколкуминутно размислување.

„Мислам дека ти е точна анализата. Сепак, начелно ти е точна. Дали забележа нешто во врска со Пако?“

„Беше исцрпен, ако мислиш на тоа.“

„Да...нозете му се осакатени. Тој е, како што велиш, исцрпен. Тереса, се сеќаваш на Пако? Типот што ја води менувачницата во Лос Боличес?“ Таа кимна и ѝ се насолзија очите.

„Како е прекрасниот човек, Џони? Добро ли е?“

„Да, мила, добро е. Дејзи цела недела се дружеше со него...“

„Баш си добра, Дејзи! Немој да го заборавиш чичко Пако.“

Дејзи беше збунета. Претходно не беше слушнала за 'чичко Пако' „Кој е тој, тато?“

„Ќе ти кажам кој е, пиле. Тој работеше со Тони. Еден ден, еден човек се обиде да ме нападне со оган од митралез, додека излегував од кола во Фуенхирола. Мајка ти уште беше внатре, а Пако ми ја држеше вратата да излезам. Тој ме турна внатре и прими пет куршуми во нозете.“

„Пет куршуми наменети за мене, а можеби дури и за мајка ти. Јас, ние, му ги должиме животите на Пако. Тој потоа стана исцрпен, како што со право велиш ти, па го ставивме да води мал бизнис за да има приход и каква-таква почит.“

„Ова го велам не како критика на твојата работа, која фактички е прецизна, но Пако е доживотно вработен... Тој вади и мал профит, кој јас и мајка ти го ставаме во фонд за него, за пензија, за кој тој не знае.“

Дејзи имаше чувство дека ја наместиле да не успее, но се утеша од фактот дека чесно се потрудила да го анализира бизнисот во рамки на сознанијата што ѝ беа доверени.

Ќе беа потребни месеци за да ги анализира другите четиринаесет бизниси, но немаше повеќе скриени стапици, иако еден од баровите го водеше друг бивш вработен. Легитимната империја на Џон во Андалузија се состоеше од три средно скапи хотели, дрогерија, четири ресторани, четири барови, туристичка агенција, тур-оператор и менувачницата „Камбио“ на Пако. Меѓутоа, таа најде неусогласености кај два од баровите и два од хотелите.

Едно попладне, додека го минуваше делот од денот со Тони во градината, побара совет од него, како што правеше цел живот. Тој ѝ беше многу повеќе од чичко и човек од доверба; повеќе од вистинските.

„Чичко Тони, одамна си кај татко ми. Мислиш дека помагам за фирмата или сакаат да ме откачат?“

„Малечко, никогаш не сум те излажал намерно, но треба да бидеш свесна дека сум му лојален првенствено на татко ти. Ако тој ти вели дека помагаш, кој сум јас да се објаснувам? Тој ја гледа големата слика... Јас сум задолжен за обезбедување и за некои други работи. Мојот совет е дека мораш да веруваш на одлуките на татко ти. Сепак, досега добро му оди, така? Но, ако ти не се согласуваш, тогаш треба да си го следиш срцето. Жал ми е што не можам повеќе да ти помогнам, но секогаш ќе ти бидам пријател ако ти треба. Тоа можам да ти го ветам.“

„Знам, чичко Тони... Го знам тоа. Ти си ми потпора, отсекогаш си ми бил.“

И покрај тоа што беше висока, се посегна нагоре за да го бакне на образот со остри црти. Тој ја стави раката околу нејзиното рамо и ја стисна. „Подобро да одам да патролирам, госпоѓице“, рече тој, пуштајќи ја и заминувајќи. Таа беше единствената жена со која немал секс, а која му значеше нешто, освен неговата мачка, за која зажали што ја нарече 'Пуси', секој пат кога требаше да ја викне дома.

4 ДЕЈЗИ СТЕКНУВА САМОДОВЕРБА

Во месеците што следеа, Дејзи уживаше да се запознава со менаџерите на легитимните бизниси на татко ѝ и успеа да собере многу податоци, кои потоа ги анализираше и ги претвораше во предлози за нивно усовршување и подобрување.

Сите тие компании се наоѓаа помеѓу Марбеља и Лос Боличес, што е кратко растојание за возење по крајбрежјето. Затоа таа беше многу изненадена кога дозна дека повеќето од нив не знаеја оти постојат другите. Таа имаше предлози за секој засебен бизнис, но имаше идеи и за сите нив заедно. Сакаше професионално да пристапи, па закажа состанок со нејзините родители за да може да им ги образложи плановите.

„Тато, треба да го повикам и Тони?“

„Не, тој мора да дознае што сме одлучиле, но ова ќе го решиме прво како семејство, па ќе ги исправаме кривите Дрини. Потоа, кога ќе бидеме апсолутно сигурни во нашиот став, може да разговараме со други.

Не дозволувај луѓе од страна да видат како се расправаат внатрешните лице за детали. Параванот кој го криваме пред светот, дури и пред Тони, мора да го кренеме обединети. Макар и приватно да не се согласуваме за сè.“

Дејзи веќе го имаше слушнато тоа, но сериозно кимна. „Ќе го запомнам ова, тато.“

„Како ти оди со курсот за шпанскиот закон за сметководство? Сè уште го слушаш?“

„Секако дека да. Зошто не би го слушала? Ти кажав дека сум сериозна дека сакам да помогнам и ќе ти го докажам тоа со мојата презентација.

Впрочем, уживам во курсот, иако многумина не би уживале. Сувопарен е, ако ме разбираш.“

„Можам да замислам, но некој мора да го работи тоа, а засега тој некој си ти. Жалам, пиле.“

„Нема потреба од извинување. Побарав работа со одговорност, а сега ја имам. Среќна сум, навистина.“

„Добро...“

„Вечер ќе излезам со неколку другарки, тато, така што не ме чекај. Ќе се видиме изутрина, во десет, за презентацијата. Чао, тато. Те сакам.“ Таа ги стави рацете околу неговите рамена, го бакна во образ и замина со среќен израз на лицето.

Тој се насмеа во себе; ужасно многу се гордеше со неа, што помисли дека некогаш би можел да експлодира.

∞

Утрината таа му рече на готвачот за единаесет часот да спреми кафе и кремаста чоколадна торта, за во нејзината канцеларија, бидејќи тоа беше една од омилените комбинации на нејзините родители.

Нешто по единаесет часот, таа уште ги дефинираше поединечните измени за петнаесетте бизниси, но продолжи со тоа и додека мајка ѝ ја сечеше тортата и тураше кафе.

„...со тоа доаѓам до темата 'Интеграција'. Сметам дека не ги поттикнуваме бизнисите да си ги користат меѓусебните особености. На

пример ниту еден од хотелите, баровите и рестораните не се препорачуваат едни со други.

„Тоа мене ми е многу чудно и безобразно несекономично. На пример еден од хотелите и три од баровите не нудат друга храна, освен тостови... а еден служи помфрит.

„Предлагам да ги поттикнеме баровите и тој хотел да нарачуваат храна за носење од нашите ресторани ако се на разумна меѓусебна оддалеченост. Моите предлози за поврзување се во параграф број седумнаесет. Петте групи коишто ги гледате, со по еден хотел и четири барови, се на растојание до пет километри од рестораните во нивната група. Онаму кафе што два или три ресторана може да се поврзат со еден локал, може да се направат специјални комбинирани менија. Нема потреба да се објаснува дека храната не се готви на самото место, освен ако некој не го праша менаџерот, така?“

Прашањето беше реторичко, но татко ѝ одмавна со главата во знак на согласување.

„Барот којшто е малку изолиран, може да се поврзе со други ресторани, за процент од профитот.“ Таа го крена погледот и виде како татко ѝ кима со главата пред страницата којашто му беше отворена. Тоа ја охрабри, па продолжи одважно.

„Следната етапа може да ја наречеме 'Глобализација'. Не како глобализацијата на Мекдоналдс, туку наша сопствена верзија. Само еден од нашите барови има пристоен вебсајт, а три од другите локали имаат никакви. Предлагам да направиме првокласна застапеност на интернет за сите наши бизниси и да вклучиме линкови до другите што би можеле да бидат корисни. Може да најмиме некој да го направи тоа за нас, а јас ќе бидам надзор.

„Конечно, доаѓаме до 'Запознавање'. Што е тоа? Тоа е мој збор за креирање семејна атмосфера на заемна соработка во вашата групација. Може сите да седнеме на разговор, пијачки и оброк еднаш во тромесечје или двапати годишно... дури и еднаш годишно. Како што мислите дека е најдобро. Можете дури и да одредите бонус од еден или два отсто од нето профитот на сите бизниси, но сепак, вие би одлучиле за тоа.

„Ви благодарам за вниманието; тука е крајот на мојот извештај.“

Таа седна, а доби аплауз од двајцата родители.

„Браво, Дејзи!“ рече мајка ѝ. „Зар не беше прекрасна ќерка ни, Џон?“

„Секако дека беше, Тери. Знаев дека си посебна, пиле, но овде има многу повеќе работи“, рече тој, мавтајќи со извештајот во рака, „одошто очекував, од кои со над деведесет и кусур веднаш се согласувам. Како што рече мајка ти, браво. Ќе ни оставиш неколку дена да размислиме за сето ова, а потоа ќе ти се обртиме со евентуалните прашања. Дали одговара така?“

„Секако, тато, како ќе кажеш.“ Таа беше на седмо небо.

„Да слеземе долу на ручек,“ предложи тој, погледнувајќи на златниот рачен часовник од Патек Филип.

∞

Татко ѝ на Дејзи беше воодушевен од сите предлози на Дејзи и ѝ го кажа тоа.

„Единствено не сум сигурен за тоа да воведеме банкарски трансфер на

пари во бизнисот на Пако. Јас го разгледував тоа, па може пред десет или дванаесет години, но не ми излегуваше математиката. Можеш ти одново да се распрашаш ако сакаш. Останатото е супер.“

„И, кој е следниот чекор, тато?“

Тој се загледа во празно накратко, пред да проговори. „Кога ќе бидеме подготвени, ќе го известиме Тони. Потоа, ако тој не гледа проблеми, ќе ги повикаме сите менаџери и на секој посебно ќе му го објасниме новиот режим, па, во интерес на твоето ’Запознавање’, ако сакаш, ќе организираме неформална забава крај базенот, каде што ќе разговараме за ова со останатите и ќе ги запознаеме едни со други. Дали ти звучи добро?“

„Да, тато, звучи совршено. Јас да го организирам тоа или ти?“

„Ајде прво да зборуваме со Тони, па ќе му го препуштиме тоа нему. Ти си новиот посредник, но тоа отсекогаш била неговата улога. Вие двајца отсекогаш добро сте се сложувале, па гледај да не го налутутиш. Не заборавај, никој не сака да се чувствува омаловажено... дека изгубил дел од моќта... особено од новајлија, дури и кога се работи за ќерката на шефот.“

„Добро, тато, ќе ти го препуштам тогаш тоа тебе.“

∞

Откако таа му ја објасни новата структура на семејните фирми на Тони и повторно на нејзините родители, се најде сама со Крупниот во градината, како што обично биваше.

„Дали навистина ни ги одобри идеите, чичко Тони, или само прифати нов стил на раководење?“

Тој вообичаено беше внимателен со своите зборови исто како татко ѝ на Дејзи, но не и кога се работеше за нејзе. Нејзе секогаш ѝ ја кажуваше вистината во мера којашто сметаше дека треба да ја знае или пак може да ја издржи.

„Искрено го одобрувам тоа што го рече внатре. Веројатно сега е популарно... Нам немаше да ни текне тоа што ти го предложи...нашиот стил беше да им кажеме ним, на менаџерите, што да прават, па да се расправаме со нив ако не излегуваше математиката... Но таквите денови сега се во замирање... Полицијата повеќе не е ни приближно толку корумпирана како што беше пред дваесет години, а сега веќе не е модерно да се тепаат менаџерите коишто не соработуваат... Така што, целокупно гледано, твојот пристап е добро подновување на стилот на компанијата...и, да бидам искрен со тебе, уверен сум дека татко ти се согласува...“

„Значи, мислиш дека ми оди добро, чичко Тони?“

„И повеќе од ’добро’, малечко, многу повеќе од тоа. Ти си вистински доказ дека крушата под круша паѓа.“ Дејзи го фати огромниот бицепс и го приближи кон образот додека чекореа. „Уште една работа; повеќе би сакала отсега да ме викаш само Тони. Тоа не менува ништо, но...што знам, едноставно ми звучи подобро...“

„Нема проблем. Ќе биде ’само Тони’!“

„И уште една работа; ако фатиш да ми шеташ, сепак може да ти ја треснам една...неважно е што си му ќерка на шефот“.

„Пораката е примена јасно и гласно. Фала ти за охрабрувачкиот разговор. Се гледаме после:“

„Ах, Тони, уште една работа; имаш уште неколку минути?“

„За тебе? Секогаш. Што е?“

„Го знаеш ’Туѓи раце’ во Лос Боличес?“

„Да, на татко ти е.“

„Да. Па, јас бев таму доцна една вечер, по работното време на повеќето луѓе, и добив впечаток дека некои од девојките ’работеа’ таму.“

„Зарем не е тоа и замислата“, рече тој, но знаеше кон што цели таа.

„Не, сакав да кажам дека ’работеа’ работеа... се нудеа. Дали тато дозволува такво нешто во неговите локали?“

Тоа прашање беше тешко да се одговори, со оглед на начинот на кој зборувавше кога разговараше со Дејзи.

„Ајде вака ќе се изразам... Јас ги толкувам правилата на татко ти дека менаџерите имаат голема слобода, сè додека нивните активности не нè доведат до конфликт во полицијата или пак со пошироката јавност.

„Дали со ова ти го одговорив прашањето?“

„Донекаде, но не вистински. Дали дозволува во неговите барови да работат проститутки?“

„Ако тој не знае за тоа...и ако не се бунат ниту полицијата ниту пошироката јавност.“

„Дали е тоа ’да’ или ’не’?“

„Го има значењето кое го кажав?“

„Значи ’да’?“

„Веројатно може така да се толкува.“

„Девојките работат хонорарно или за нас?“

Тони се помисли неколку секунди пред да одговори, „Не работат за ниту една од петнаесетте фирми на твојот список, ако ме прашуваш тоа.“

„Првично да, но сега прашувам дали работат за некоја од нашите фирми што не се на мојот список?“

„Сега нè втера во ќор-сокак. Не можам да ти одговорам на ова прашање. Само тато ти може.“

„Јасно ми е дека те ставам во невозможна положба, чич...Тони, но не можам правилно да си ја вршам работата, освен ако не знам што точно се случува. Не грижи се. Ќе го прашам тато.

„Се гледаме после.“

∞

Кога зборувавше со татка си неколку дена подоцна, тој го очекуваше прашањето бидејќи Тони го предупреди. Во ноките оттогаш, тој по многу часови го обмислуваше својот одговор.

„Ваква е работата, пиле“, рече тој додека седеа во неговата голема, проветрена, светла канцеларија, која имаше цел ѕид од стакло на лизгачи

кој се отвораше кон базен, „...навистина не е лесно да се каже на начин на кој е разбереш... Кога дојдов да живеам тука со татко ми, пред околу педесет години, Шпанија воопшто не изгледаше како денес, а исто така ни јас. Да, имавме пари, но ние, особено јас, сè уште имав соништа. Татко ми беше богат и задоволен, но јас сè уште бев млад и сакав да ставам свој печат... исто така и да се докажам.

„Почнавме да продаваме сместување за одредени временски периоди, што тогаш беше нов концепт. Земјиштето беше евтино, а исто така и

работната рака, но мештаните сè уште не можеа да си ги дозволат цените коишто сакавме да ги наплатуваме за куќите - вили и кондоминиуми, така ги викавме - па ни текна да донесеме многу Британци од средната класа кои

би ги купиле во рок од една недела.

„Тоа помина непречено, но тогаш сфативме дека им треба занимација...особено навечер. По цел ден можеа да лежат на плажа со жените или девојките, но потоа сакаа да го прават она за што им сугерираше телесниот часовник дека е време... пијалак по работа. Затоа околу вилите, хотелите и блоковите со апартмани изградивме барови, ресторани и дискотеки, коишто беа новитет тогаш.

„Британците во тоа време заработуваа десетпати повеќе од локалните шпански момци, па не помина долго пред девојките да сфатат во што е штосот. Немавме избор освен да соработуваме со нив. Ако не им дозволевме да влезат во нашите барови, ќе се моткаа надвор и ќе ги вознемируваа жените што дошле на одмор и ќе ја поткупуваа полицијата за да не ги преместува.

„Или, уште полошо, ќе отидеа во конкурентски бар, каде што ќе бидат добредојдени и ќе ни ги однесеа муштериите. Единственото разумно решение беше да им дозволиме да влезат, за да им прават муабет на муштериите и овие да им купуваат пијачки. Со тек на време се ослободивме од макроата, за што девојките ни беа благодарни.

„Но најважно би беше да имаме гости во локалите. Муштериите што седеа на шанк трошеа повеќе од оние на масите, а понекогаш шанкерските столчиња беа зафатени со девојки кои со часови пиеја чаша вода, па моравме да им наплаќаме што ни ги користат баровите како канцеларии. На крајот смисливме аранжман на работа кој беше прифатлив за сите засегнати, којшто функционираше добро, но времето и ситуациите се менуваат, а бизнисите мора да се менуваат со нив.

„Денес многу од девојките работат во летните месеци за да си ги подмират универзитетските трошоци. Некои пак можеби сакаат нов автомобил или патување во САД... а дел од емигрантките сакаат можност да им праќаат пари на своите семејства за да им помогнат... или пак да ги донесат тука и да се обединат како семејства. Многу од нив штедат за да ги донесат родителите, па дури и сопрузите тука.“

„Но, тоа е погрешно, зар не, тато?“

„Што тоа?“

„Проституцијата... Заработувањето од девојки коишто ги продаваат телата...“

„Законот вели дека во некои земји е... а во некои не е. Проституција, проститутки...у-жасни зборови, зарем не? Знаам дека зборовите се само зборови, но не е така. Зборовите знаат да повредат. Еден ден ќе ти раскажам за моето детство. Верувај, навистина повредуваат. Тие зборови имаат набој од однапред замислени идеи којшто во минатото го направиле луѓето од средната класа со безбедни работни места. Жените коишто никогаш во животот не морале да работат и мажите коишто ги користеле девојките навечер, откако во текот на денот ги проколнувале. Една мудра жена на средни години еднаш ми кажа на темата за сексуалните работнички, 'По тој пат тргнуваат многу жени во потрага по Божјата милост.' Те преколнувам, Дејзи, не заборавај дека си родена со привилегии. Твојата положба во животот не е нормална... Си можела да се родиш како убаво бегалка без скршена пара. Што би дала тогаш за храна и сместување? Размисли убаво за тоа... Твоите заклучоци може да те изненадат.

„Како и да е, веќе се обидов да објаснам дека ќе пропаднеме ако не соработувавме во тоа време со нив - но тоа сè уште е точно. Мажите сакаат да легнат нешто кога се на одмор. Зачудувачки е, нели, тоа што дури и овие прости девојки без скршена пара може да го обликуваат бизнисот? Сепак, единственото нешто што се има сменето е причината поради која девојките сакаат пари. Во шеесеттите, тоа беше за основните потрепштини во животот, а сега често е за луксузи...освен во случајот со бегалците, нормално. Дали е погрешно да им се помага на луѓето да ги достигнат своите цели? Зарем не е подобро да не се критикува некој, освен ако искрено не можеш сам на себе да си кажеш дека си бил во негова кожа? „Јас мислам дека не е погрешно да се најде разбирање и да се направи обид за помош, особено кога луѓето што донесуваат закони се истите тие коишто седат по баровите навечер, движејќи ја нагоре раката ставена на голата нога на убавата, млада непозната жена што седи до нив. Повеќето луѓе се лицемери, пиле. Сите се со девизата 'Прави како што ти велам, не како што правам јас.' Ти си уште млада, а јас сакам да те заштитам од поникаквата страна на животот, како што направив и со мајка ти, но сфатив дека сум погрешил. Ти работиш во фирмата, а Андалузија не е голема. Сега кога живееш тука и имаш активна улога во заедницата, прашање на време беше кога ќе дознаеш за репутацијата на нашето семејство.“

„А, што друго може да слушнам?“ Таа се престори во уво. Татко ѝ никогаш не зборувал така отворено со неа за неговото семејство, за минатото или пак за неговите деловни интереси. Меѓутоа, таа повеќе се шокираше од себе, отколку од него. Очекуваше да биде етички понадмена, но дозна дека не е. Таа исто така сфати дека децата на училиште зборуваа малку повеќе од вистината, не дека тоа нешто менуваше во нејзиното размислување за нив - тие сепак сакаа да го навредат нејзиното семејство и тоа беше доволно, независно дали имаа право или не.

Џон воздивна. „Па, исто така порано, девојките сакаа да пушат трева или дрога. Многу од нив беа од Мароко, а најдобрите трева и лесен хашиш доаѓаа од таму... отаде водата, всушност, од Кетама. Треба да имаш предвид дека девојките ги гледале мажите во нивните семејства како го пушат тоа цел живот и дека било поевтино од пиво и побезбедно од домашна ракија. Така започнале и Моќта на цвеќето, Џими Хендрикс и хипиците. Поседувањето дрога беше кривичен престап во Британија, и тука исто, но локалната полиција го вртеше погледот.

„Така, девојките пушеа, и делеа со клиентите... а ни доаѓаа и итри хипици, само за „сцената“, како што велеа тие. Беше неизбежно тоа, почнавме да снабдуваме со дрога, прво девојките, а потоа и другите. Можам да ти кажам дека тоа беше профитабилно!

„Ќе испратевме комбе 'транзит', како за кампување, на еден месец во Мароко, па додека движеше низ Кетама, ќе исчезнеше една недела. Фармерите ќе го расклопеа возилото, ќе го наполнеа со четиристотини или петстотини килограми дрога и повторно ќе го склопеа. По еден ден веќе се продаваше тука. Во просек дававме еден грам за една фунта, така што во тоа време тоа беа половина милион! Сето тоа за дадени само педесет илјади!

„Проблемот беше во тоа што беше толку исплатливо, па и други се обидоа да си пробијат пат. Со години се боревме со конкуренцијата... така го

застрелаа Пако. Јас бев застрелан двапати, во други прилики, а уште десетина пати се имам спасено од повреди. Сепак, дрогата никому не наштети. И јас пушев, а сигурно и мајка ти има пушено пред да се земеме. Се отргнавме од дрогата кога почнаа со неа да работат хемичарите. Во ред беше да се земе малку кокаин или спид, па дури и трип, но кога почнаа да ги засилуваат основните дроги, ние се повлекохме.

Сега контролата ја имаат главно Ирците и Русите, а ние ги оставаме да работат. Тие постојано се стрелаат или креваат во воздух... Нема фајде од тоа... не е за мене и за моето семејство, но нема да порекнам дека и ние го работевме тоа едно триесет години, ако не и подолго.

„Што друго имаше..? Шверцувавме цигари во Обединетото Кралство, каде што владата ставаше толкави даноци, што просечниот пушач не

можеше да си купи вистински цигари. Па, коцка... многу се занимаваме со тоа. Имаме локации каде што познати клиенти може да се обложуваат на коњски трки и слични работи... главно британски трки, иако интернетот го консумира и тоа... Имаме локали со стриптиз, но не сме вклучени во друг вид на порнографија... Не работиме со оружје, освен она за наша лична заштита. Може да се каже дека правиме од сè по малку, но ништо екстремно... барем не повеќе.

„Дали ти одговорив на прашањата?“

„Да... ми кажа многу работи за кои треба да размислувам... Можеш ли да ми направиш список како минатиот пат?“

„Да, ако сигурно сакаш. Само дај ми неколку дена и не го изнесувај надвор од дома.“

Таа се качи горе, во својата канцеларија, зашеметена. Сепак, поголемиот дел од работите што ги кажуваа за нејзиното семејство биле вистинити. Кога падна врз вртливото столче крај нејзиното биро, не знаеше како да го протолкува тоа што го слушна. Се јави во кујната да пратат кафе и колач, се навали на столчето и ги качи нозете на бирото. Си ги анализираше

чувствата и се изненади кога откри дека нималку не е разочарана. Татко ѝ образложи што и зошто се случувало, а тоа нејзе навистина ѝ имаше логика. Порано, пред да се роди, времето било поинакво. Татко ѝ, а несомнено и мајка ѝ, се соочувале со предизвици и се справувале со нив на најдобриот начин за кој биле способни. Лесно беше да се критикуваат луѓето за своите постапки, но како нејзините деца ќе го оценат нејзиниот начин на справување со проблемите со коишто би се соочила? Со милост, се надеваше таа, но зарем не го сакаат сите тоа? Сепак, таа знаеше дека не секогаш работите излегуваат така.

Едвај чекаше да го види новиот список од татко ѝ и да се зафати со луѓето коишто работат во бизнисите на тој список. Сè се чинеше многу повозбудливо од 'легалниот список'.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.